

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 106

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 10 februarie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.532 din 25 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 ¹ pct. 1 lit. b), art. 34 lit. a) și art. 38 din Codul de procedură penală	2–3
Decizia nr. 1.554 din 7 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 58 din Codul familiei	3–4
Decizia nr. 1.567 din 7 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 ¹ teza a doua din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	5–6
Decizia nr. 1.594 din 9 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor articolului unic al Legii nr. 148/2009 pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/2008 privind actualizarea participației la capitalul social deținute de Societatea Comercială „Fondul Proprietatea” — S.A. la Societatea Națională „Nuclearelectrica” — S.A.	6–8
Decizia nr. 1.597 din 9 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) raportat la art. 54 lit. h) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici	9–10
Decizia nr. 1.623 din 16 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 395, 397, 399, 402 și 403 din Codul de procedură penală	11–12
Decizia nr. 1.631 din 16 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală	13
Decizia nr. 1.636 din 16 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 4 și art. 337 din Codul de procedură penală	14–15
Decizia nr. 1.639 din 16 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 și 278 ¹ din Codul de procedură penală	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.532**

din 25 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b), art. 34 lit. a) și art. 38 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 1 lit. b), art. 34 lit. a) și art. 38 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Grigore Dănuț Dragoste, Gligor Dragoste, Nicolae Bogdan Cioară și Aurel Chicinaș în Dosarul nr. 8.505/2/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal sunt prezenți autorii excepției Grigore Dănuț Dragoste și Nicolae Bogdan Cioară, asistați de avocat Iancu Tănăsescu, din cadrul Baroului București, care, potrivit împuternicirii depuse la dosar, reprezintă și pe autorii excepției Aurel Chicinaș și Gligor Dragoste. Nicolae Bogdan Cioară este asistat, de asemenea, de avocat Marcel Tănăsescu din cadrul Baroului București.

Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorilor autorilor excepției. Avocat Iancu Tănăsescu solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, expunând, pe larg, considerentele ce fundamentează motivarea acesteia. Avocatul Marcel Tănăsescu, pentru autorul excepției Nicolae Bogdan Cioară, arată că întărește considerentele expuse și subliniază încălcarea drepturilor autorului excepției pe care îl reprezintă, determinată de faptul că, fiind judecat împreună cu o persoană care are calitatea de procuror, este privat de calea de atac a apelului.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că se solicită modificarea textelor de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.505/2/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 1 lit. b), art. 34 lit. a) și art. 38 lit. a) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Grigore Dănuț Dragoste, Gligor Dragoste, Nicolae Bogdan Cioară și Aurel Chicinaș.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată mai întâi că unul dintre recurenții-inculpați a îndeplinit funcția de procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Turda (în prezent fiind suspendat), ceea ce a atras competența Curții de Apel de a judeca în fond cauza, însă infracțiunile pentru care a fost trimis în judecată și pentru care a fost condamnat nu au legătură cu funcția de procuror. În opinia autorilor excepției, normele criticate sunt neconstituționale, deoarece permit stabilirea arbitrară a competenței după calitatea persoanei, deși, într-o astfel de

situație, faptele fiind conexe, se impunea disjungerea pentru persoanele care nu au această calitate. Astfel, redactarea imprecisă a dispozițiilor ce fac obiectul excepției determină ca procurorii și judecătorii să facă aprecieri subiective, prin stabilirea diferențiată a modului de cercetare și judecare a infracțiunilor comise de un procuror, care nu au legătură cu funcția îndeplinită, și să rețină conexitatea pentru alte persoane care participă la comiterea infracțiunilor alături de procuror, cu consecința lipirii acestor persoane de o cale de atac: apelul. Se apreciază că lăsarea posibilității judecătorului de a decide el însuși, pe cale jurisprudențială, în afara unor dispoziții legale, adică prin substituirea legiuitorului, încalcă prevederile art. 1 alin. (4) din Constituție și pe cele ale art. 21. Se mai arată că „prin aprecierea diferențiată a textelor invocate se încalcă drepturile personale ca urmare a înlăturării posibilității de a beneficia de o instituție mai favorabilă.”

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală apreciază că, în realitate, în cauză se critică doar art. 28¹ pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, „mai ales din perspectiva interpretării și aplicării celorlalte două texte, anume art. 37 lit. a) și art. 38 lit. a) din același cod”. În opinia instanței, excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate, competența după calitatea persoanei fiind stabilită prin lege, iar nu pe cale jurisprudențială, cum greșit susțin autorii. Totodată, în acord cu legislația europeană în materie, legislația internă asigură dublul grad de jurisdicție, iar legiuitorul, conform art. 129 din Constituție, nu are obligația de a institui, în toate situațiile, trei grade de jurisdicție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții Camerelor Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au transmis punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției se constată că acesta îl constituie, în realitate, dispozițiile art. 28¹ pct. 1 lit. b), art. 34 lit. a) și art. 38 din Codul de procedură penală [acest din urmă text legal are un singur alineat, astfel încât, din eroare s-a menționat în dispozitivul încheierii de sesizare „art. 38 lit. a)” din Codul de procedură penală; în ceea ce privește art. 28¹ din Codul de procedură penală, acesta este individualizat prin referirea la conținutul său, atât în concluziile scrise formulate de autorul excepției, cât și în considerentele încheierii de sesizare].

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 28¹ pct. 1 lit. b): „*Curtea de Apel:*

1. judecă în primă instanță:

[...] b) *infracțiunile săvârșite de judecătorii de la judecătorii și tribunale și de procurorii de la parchetele care funcționează pe lângă aceste instanțe, precum și de avocați, notari publici, executori judecătorești și de controlorii financiari ai Curții de Conturi.*”;

— Art. 34 lit. a): „(1) *Este conexitate:*

a) *când două sau mai multe infracțiuni sunt săvârșite prin acte diferite, de una sau de mai multe persoane împreună, în același timp și în același loc;*”;

— Art. 38: „*În cazul de indivizibilitate prevăzut în art. 33 lit. a), precum și în toate cazurile de conexitate, instanța poate dispune, în interesul unei bune judecăți, disjungerea cauzei, astfel ca judecarea unora dintre infractori sau dintre infracțiuni să se facă separat.*”

În opinia autorilor excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) privind separația puterilor în stat și ale art. 21 privind *Accesul liber la justiție*.

Examinând excepția de neconstituționalitate formulată, Curtea constată că textele ce fac obiectul acesteia sunt criticate din perspectiva modului de interpretare și aplicare de către instanțele de judecată, precum și din perspectiva unui pretins

caracter lacunar, în sensul că „în redactarea actuală a dispozițiilor indicate nu există un argument clar privind statutul juridic al persoanelor care participă la comiterea unor infracțiuni alături de o persoană, care îndeplinește o funcție specială, fără ca infracțiunile să aibă legătură cu profesia acesteia.”

Or, niciuna dintre categoriile de critici anterior menționate nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale. Astfel, cu privire la modul de interpretare și aplicare a legii competența de a aprecia revine instanțelor de judecată investite cu soluționarea fondului cauzei, respectiv a eventualelor căi de atac, iar în cazul unei „aprecieri diferențiate” a textelor de lege, în sensul de practică diferită a instanțelor de judecată, competența de a hotărî revine Înaltei Curți de Casație și Justiție care, potrivit art. 126 alin. (3) din Constituție, „*asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești*”.

Tot astfel, nu intră în competența Curții completarea eventualelor lacune de reglementare, întrucât, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b), art. 34 lit. a) și art. 38 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Grigore Dănuț Dragoste, Gligor Dragoste, Nicolae Bogdan Cioară și Aurel Chicinaș în Dosarul nr. 8.505/2/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.554

din 7 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 58 din Codul familiei

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 58 din Codul familiei, excepție ridicată de

Octavian Paul Tatcu în Dosarul nr. 15.723/299/2009 al Judecătoriei Sectorului 1 București — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției de neconstituționalitate, avocatul Cornel Nichifor, cu împuternicire avocațială depusă în ședință, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, deoarece, prin dispozițiile criticate din Codul familiei, se creează discriminări între copilul din căsătorie și copilul din afara căsătoriei. Astfel, copilul din afara căsătoriei ajuns la vârsta de 18 ani este în imposibilitate de a se apăra în situația în care tatăl ridică problema paternității.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, deoarece astfel cum stabilirea paternității din căsătorie se face prin aplicarea prezumției de paternitate, stabilirea paternității din

afara căsătoriei se face prin recunoaștere voluntară sau prin acțiune în justiție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 15.723/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 58 din Codul familiei.** Excepția a fost invocată de Octavian Paul Tatu într-o cauză civilă având ca obiect tăgadă paternitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că art. 55 din Codul familiei stabilește faptul că acțiunea în tăgada paternității este prescriptibilă, în termenul instituit prin modificările aduse de Legea nr. 288/2007, fiind aplicabilă copilului din căsătorie, în timp ce acțiunea în contestarea recunoașterii, prevăzută de art. 58 din Codul familiei, este aplicabilă copilului din afara căsătoriei, fiind imprescriptibilă extinctiv. Așa fiind, apreciază că există un regim diferit și o inegalitate de tratament, instituite între copiii din căsătorie și cei din afara căsătoriei, în ceea ce privește prescriptibilitatea acțiunii în tăgada paternității, ceea ce contravine art. 48 alin. (3) din Constituție. Din perspectiva autorului excepției, aspectele teoretice care fac distincție între tăgada paternității și contestarea recunoașterii sunt lipsite de relevanță juridică, întrucât în ambele situații finalitatea este aceeași, și anume, modificarea stării civile a copilului. Astfel, consideră că textul de lege criticat din Codul familiei introduce o discriminare clară pentru copiii din afara căsătoriei, comparativ cu cei rezultați din căsătorie.

Judecătoria Sectorului 1 București — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, reglementarea criticată fiind conformă cu dispozițiile art. 16 alin. (1) și art. 48 alin. (3) din Legea fundamentală.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 58 din Codul familiei, excepție ridicată de Octavian Paul Tatu în Dosarul nr. 15.723/299/2009 al Judecătoriei Sectorului 1 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 58 din Codul familiei, care prevăd că:

„Recunoașterea care nu corespunde adevărului poate fi contestată de orice persoană interesată.

Dacă recunoașterea este contestată de mamă, de cel recunoscut sau de descendenții acestuia, dovada paternității este în sarcina autorului recunoașterii sau a moștenitorilor săi.”

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și art. 48 alin. (3) potrivit cărora copiii din afara căsătoriei sunt egali în fața legii cu cei din căsătorie.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că stabilirea filiației față de tată diferă în cazul copilului din căsătorie față de cazul copilului din afara căsătoriei. Astfel, paternitatea din căsătorie se stabilește prin aplicarea prezumției de paternitate, reglementată în art. 53 din Codul familiei, potrivit căruia *„copilul născut în timpul căsătoriei are ca tată pe soțul mamei”*, în timp ce paternitatea din afara căsătoriei se poate stabili fie prin recunoașterea voluntară din partea pretinsului tată, fie prin acțiune în justiție pentru stabilirea paternității.

Prevederile art. 58 din Codul familiei se referă la recunoașterea paternității copilului din afara căsătoriei, care poate fi contestată de orice persoană interesată. Recunoașterea de paternitate este atât o mărturisire, prin care un bărbat declară că un copil este al său, cât și un act juridic, care creează legătura de filiație dintre tată și copil, act juridic ce poate fi contestat atunci când nu corespunde adevărului. Legiuitorul a conferit calitate procesuală activă tuturor persoanelor care dovedesc un interes patrimonial sau nepatrimonial, tocmai pentru a apăra interesul minorului de a avea o stare civilă conformă cu realitatea, primul interesat în stabilirea paternității din afara căsătoriei fiind copilul.

Ca atare, din acest punct de vedere, Curtea constată că nu există nicio discriminare între copiii din căsătorie și cei din afara căsătoriei, deoarece, astfel cum este reglementată, în mod specific, tăgada de paternitate, care are ca obiect răsturnarea prezumției de paternitate, este necesară și reglementarea contestării recunoașterii paternității din afara căsătoriei, în ambele cazuri urmărindu-se stabilirea paternității conforme cu realitatea, fără nicio discriminare între copiii din căsătorie și cei din afara căsătoriei.

În acest context, Curtea a constatat, în jurisprudența sa constantă, că legiuitorul trebuie să aibă în vedere interesul exclusiv al copilului, în același sens fiind și dispozițiile art. 3 alin. 1 din Convenția cu privire la drepturile copilului, ratificată de România prin Legea nr. 18/1990, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 13 iunie 2001, potrivit căruia, *„În toate acțiunile care privesc copiii, întreprinse de instituțiile de asistență socială publice sau private, de instanțele judecătorești, autoritățile administrative sau de organele legislative, interesele copilului vor prevala”*.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.567

din 7 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16¹ teza a doua din
Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 16¹ din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Ioniță Florian în Dosarul nr. 5.415/3/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, domnul avocat Sebastian Ionuț Cazacu, membru al Baroului București, în calitate de apărător ales, cu delegație la dosar. Se constată lipsa părții Consiliul General al Municipiului București, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului autorului excepției. Acesta solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând argumentele expuse pe larg în notele scrise aflate la dosarul cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, apreciind că autorul acesteia deduce neconstituționalitatea textului de lege criticat din modul de interpretare a acestuia și, în același timp, solicită și complinirea unei omisiuni legislative, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.415/3/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16¹ din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**, excepție ridicată de Ioniță Florian într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ, aflată în stadiul procesual al recursului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat îngreudește accesul liber și efectiv la justiție și nesocotește dreptul la un proces echitabil, pentru următoarele motive: condiționează introducerea unei cereri în contencios administrativ de îndreptarea acesteia nu numai împotriva autorității emitente a actului atacat, ci și împotriva unor alte subiecte de drept, insuficient definite de legea aplicabilă; impune extinderea cadrului procesual nu din oficiu, ci prin constrângerea în acest sens a reclamantului, sub sancțiunea respingerii cererii sale ca inadmisibile, doar pentru rațiuni ce țin de garantarea dreptului la apărare al altor subiecte de drept, precum și pentru opozabilitatea hotărârii. Precizează că în practica instanțelor de contencios administrativ s-a cristalizat o opinie majoritară în

sensul că, dacă instanța a pus în discuția părților necesitatea introducerii în cauză a altor subiecte de drept și nu s-a cerut includerea în proces a aceluia ale cărui interese pot fi vătămate prin judecata dintre alte persoane, singura soluție ce s-ar putea pronunța ar fi aceea a respingerii acțiunii pentru că „nu s-a legat corect cadrul procesual subiectiv”. Apreciază că este necesar și suficient, din perspectiva admisibilității unei acțiuni în contencios administrativ, ca aceasta să fie îndreptată împotriva autorității care a emis actul atacat.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textul de lege criticat nefiind de natură să încalce prevederile constituționale și convenționale invocate în motivarea acesteia.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, fiind în deplină concordanță cu textele fundamentale invocate în motivarea excepției. Precizează, totodată, că instanța de contencios constituțional nu se poate substitui legiuitorului pentru adăugarea de noi prevederi celor instituite și nici nu își poate asuma rolul de a crea, abroga sau modifica o normă juridică, căci altfel s-ar transforma într-un legislator pozitiv, încalcând art. 61 alin. (1) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 16¹ din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, introduse prin art. I pct. 24 din Legea nr. 262/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Din motivarea excepției, astfel cum a fost formulată de autorul acesteia, rezultă însă că este solicitat controlul de constituționalitate a tezei a doua a art. 16¹ din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, aceste prevederi urmând să fie examinate de Curtea Constituțională. Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. 16¹ teza a doua: „**Instanța de contencios administrativ poate introduce în cauză, la cerere, organismele sociale interesate sau poate pune în discuție, din oficiu, necesitatea introducerii în cauză a acestora, precum și a altor subiecte de drept.**”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine următoarelor dispoziții din Constituție: art. 21 alin. (1)—(3) care consacră dreptul de acces liber la justiție și la un proces echitabil, art. 52 alin. (1) referitor la dreptul persoanei vătămate într-un drept al său ori într-un interes legitim, de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, de a obține recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei și art. 126 alin. (6) teza întâi care garantează controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice pe calea contenciosului administrativ. Invocă, de asemenea, și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil și cele ale art. 13 din aceeași convenție privind dreptul la un recurs efectiv.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că art. 16¹ teza a doua din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 conferă instanței de contencios administrativ posibilitatea ca, din oficiu, să pună în discuția părților necesitatea introducerii în cauză a organismelor sociale interesate sau a altor subiecte de drept. Curtea constată că o astfel de prevedere legală dă expresie principiului rolului activ al judecătorului, în virtutea căruia acesta poate propune lărgirea cadrului procesual în scopul asigurării unei soluționări juste și complete a cauzei. Acest principiu de bază al dreptului procesual are o semnificație complexă, fiind derivat din

prevederile cuprinse în art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală, care consacră trăsăturile pe care trebuie să le întrunească justiția într-un stat de drept. Astfel, pentru a putea fi unică, egală și imparțială, justiția trebuie administrată de judecători care să dispună de putere de apreciere asupra unor aspecte diverse, inclusiv în ceea ce privește depunerea tuturor diligențelor în vederea stabilirii corecte și cuprinzătoare a cadrului procesual.

Însă, Curtea constată că esența criticii formulate de autorul excepției constă în pretinsa nesocotire a dreptului de acces liber la justiție și a dreptului la un proces echitabil prin respingerea unei acțiuni în contencios administrativ ca urmare a neintroducerii în cauză a unor terți, după ce, în prealabil, instanța își exercitase dreptul de a pune în discuția părților necesitatea lărgirii cadrului procesual prin introducerea în cauză și a altor persoane. Autorul excepției susține că soluția de respingere a acțiunii este generată de o opinie majoritară cristalizată la nivelul instanțelor. Or, o astfel de critică nu constituie o veritabilă critică de neconstituționalitate, fiind izvorâtă din nemulțumirea generată de o anumită interpretare dată de unele instanțe judecătorești, cu prilejul aplicării legii la litigiile deduse soluționării. Curtea nu poate cenzura însă astfel de critici, întrucât, dacă ar proceda la o analiză a modalității de interpretare și aplicare a legii de către instanțe, ar săvârși o imixtiune în atribuțiunile autorității judecătorești. De aceea, din această perspectivă, excepția de neconstituționalitate apare ca inadmisibilă, soluționarea sa excedând competenței Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16¹ teza a doua din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Ioniță Florian în Dosarul nr. 5.415/3/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.594

din 9 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor articolului unic al Legii nr. 148/2009 pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/2008 privind actualizarea participației la capitalul social deținute de Societatea Comercială „Fondul Proprietatea” — S.A. la Societatea Națională „Nuclearelectrica” — S.A.

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor articolului unic al Legii nr. 148/2009 pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/2008 privind actualizarea participației la capitalul social deținute de Societatea Comercială „Fondul Proprietatea” — S.A. la Societatea Națională „Nuclearelectrica” — S.A, excepție ridicată de Societatea Comercială „Fondul Proprietatea” — S.A. în

Dosarul nr. 16.743/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 16.743/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor articolului unic al Legii nr. 148/2009 pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/2008 privind actualizarea participației la capitalul social deținute de Societatea Comercială „Fondul Proprietatea” — S.A. la Societatea Națională „Nuclearelectrica” — S.A.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamanta Societatea Comercială „Fondul Proprietatea” — S.A. într-o cauză comercială având ca obiect soluționarea cererii de obligare a părții Societatea Națională „Nuclearelectrica” — S.A. de a înregistra în registrul acționarilor transferul acțiunilor dobândite în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/2008.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că Legea nr. 148/2009 încalcă dispozițiile art. 115 alin. (8) din Constituție, deoarece nu reglementează efectele produse deja de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2008, efecte care constau în dobândirea de către Fondul Proprietatea a unor acțiuni la Nuclearelectrica. Or, prevederile art. 115 alin. (8) din Constituție „reprezintă un instrument oferit legiuitorului, care — corect aplicat — este destinat să limiteze neajunsurile procedurii delegării legislative decurgând din succesiunea în timp a unor acte normative cu efecte contrare ce se adresează aceleiași situații de fapt — ordonanța și legea de respingere a acesteia”. Reglementarea efectelor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/2008 era necesară tocmai pentru faptul că scopul acestui act normativ fusese reglementarea unei situații juridice devenite incerte — participația Fondului la „Nuclearelectrica”, chiar dacă textul constituțional lasă reglementarea la aprecierea legiuitorului, prin folosirea sintagmei „dacă este cazul”. Lipsa unor dispoziții exprese ale Legii nr. 148/2009 dă naștere unor interpretări contradictorii ale efectelor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/2008 în ceea ce privește participația Fondului Proprietatea la „Nuclearelectrica”. Autorul excepției apreciază că efectele continuă să se producă, chiar dacă actul normativ care le-a reglementat, în speță Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2008, a fost respins ulterior prin Legea nr. 148/2009, cu atât mai mult cu cât legea de respingere nu dispune nicio altă măsură menită să clarifice efectele juridice deja produse în perioada de aplicare a ordonanței de urgență.

Totodată, autorul excepției de neconstituționalitate susține că legea criticată contravine și art. 136 alin. (5) din Constituție, sens în care arată că „principiul simetriei nu este aplicabil și transferurilor de proprietate între stat și particulari, în sensul că, odată transferată proprietatea de la stat către o persoană fizică sau juridică, transferul nu este reversibil decât în condițiile stabilite de legea exproprierii, altfel fiind contrar Constituției”. În aceste condiții, dacă Legea nr. 148/2009 înlătură efectele produse de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2008, atunci are ca efect implicit restituirea către stat a acțiunilor pe care Fondul Proprietatea le dobândise în temeiul ordonanței de urgență pentru actualizarea cotei sale de participare la capitalul „Nuclearelectrica”, ceea ce reprezintă o expropriere.

De asemenea, autorul excepției de neconstituționalitate consideră că, în măsura în care s-ar interpreta că efect al Legii

nr. 148/2009 l-ar reprezenta restituirea către stat a acțiunilor deținute de Fondul Proprietatea la „Nuclearelectrica” — S.A., acest act normativ încalcă și prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece înlătură efectele produse între data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/2008 și data respingerii acesteia.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială apreciază că, prin respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/2008 potrivit Legii nr. 148/2009, rămân incerte efectele juridice ale acestui act normativ, sub aspectul dreptului de proprietate al „Fondului Proprietatea” — S.A. asupra acțiunilor dobândite la „Nuclearelectrica” — S.A., cu nerespectarea principiilor stipulate la art. 15 alin. (2) și art. 136 alin. (5) din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece art. 1 al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/2008 nu are caracter constitutiv de drepturi, ci caracterul unui act de administrativ, promovând reguli procedurale de calcul pentru valoarea participației Fondului. Astfel, principalul efect al Legii nr. 148/2009 de respingere a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/2008 este că legiuitorul a decis în sensul că disputa părților asupra întinderii drepturilor lor nu se soluționează prin măsuri legislative, ceea ce corespunde finalității fundamentale a puterii legiuitoare. Această poziționare a puterii legiuitoare se susține, deoarece a proceda în sens contrar, anume intervenind să reglementeze drepturi deja stabilite prin acte normative anterioare, nu ar fi făcut altceva decât să dispună cu caracter retroactiv asupra unor situații juridice ale căror efecte s-au epuizat, în sensul că legiuitorul a stabilit deja prin măsuri legislative anterioare drepturile părților. Prin urmare, nu poate fi primită critica referitoare la încălcarea art. 115 alin. (8) din Legea fundamentală și nici cele referitoare la încălcarea principiului neretroactivității legii și a principiului inviolabilității proprietății private.

Avocatul Poporului apreciază că legea criticată este în deplină concordanță cu normele constituționale care consacră principiul neretroactivității legii, deoarece ea dispune numai pentru viitor, urmând a-și găsi aplicarea de la data intrării în vigoare a legii. Respingerea prin lege a unei ordonanțe reprezintă infirmarea expresă de către Parlament a politicii legislative pe care ordonanța o exprimase, având drept consecință ca un asemenea act să își înceteze aplicabilitatea, să nu se mai aplice în viitor. Prin respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/2008 prin Legea nr. 148/2009 nu se aduce atingere dreptului de proprietate astfel cum a fost reglementat prin art. 136 alin. (5) din Constituție, cu atât mai mult cu cât inviolabilitatea proprietății nu are caracter absolut, aspect care rezultă din trimiterea pe care norma constituțională o face la dispozițiile legale incidente. În plus, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege. De asemenea, legea criticată este în concordanță și cu art. 115 alin. (8) din Constituție și cu cele ale art. 115 alin. (7), potrivit cărora ordonanțele se aprobă sau se resping printr-o lege adoptată de Parlament, iar odată adoptată legea de respingere, ordonanța își încetează aplicabilitatea și nu se mai aplică în viitor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile articolului unic al Legii nr. 148/2009 pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/2008 privind actualizarea participației la capitalul social deținute de Societatea Comercială „Fondul Proprietatea” — S.A. la Societatea Națională „Nuclearelectrica” — S.A., lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 8 mai 2009, cu următorul cuprins:

„Articol unic. — Se respinge Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69 din 4 iunie 2008 privind actualizarea participației la capitalul social deținute de Societatea Comercială «Fondul Proprietatea» — S.A. la Societatea Națională «Nuclearelectrica» — S.A., publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 420 din 4 iunie 2008.”

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 420 din 4 iunie 2008, are următorul conținut:

„Art. 1. — Având în vedere dispozițiile pct. 1.8 din anexa la titlul VII din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare, în scopul finalizării exercițiului financiar al Societății Comerciale «Fondul Proprietatea» — S.A. pentru anul 2007, se actualizează participația la capitalul social deținută de aceasta la Societatea Națională «Nuclearelectrica» — S.A., luând în considerare majorările și diminuările succesive de capital social înregistrate de Societatea Națională «Nuclearelectrica» — S.A. la oficiul registrului comerțului, începând cu data de 1 februarie 2006 și până la data de 13 noiembrie 2007, cu excepția majorării de capital efectuate în baza Legii nr. 297/2006 pentru aprobarea preluării de către Societatea Națională «Nuclearelectrica» — S.A. de la rezerva de stat a cantității de 315,0 tone apă grea, necesară punerii în funcțiune a Unității 2 CNE Cernavodă.

Art. 2. — Prezenta ordonanță de urgență nu afectează distribuiri de dividende efectuate deja de Societatea Comercială «Nuclearelectrica» — S.A.”

Autorul excepției consideră că aceste prevederi încalcă dispozițiile art. 15 alin. (2), art. 115 alin. (8) și art. 136 alin. (5) din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit art. 115 alin. (8) din Legea fundamentală, „Prin legea

de aprobare sau de respingere se vor reglementa, dacă este cazul, măsurile necesare cu privire la efectele juridice produse pe perioada de aplicare a ordonanței.” Or, Curtea observă că nu există o obligație a Parlamentului de a reglementa — prin legea de respingere — măsurile necesare cu privire la efectele juridice produse pe perioada de aplicare a ordonanței Guvernului, legiuitorul constituant lăsând la libera apreciere a Parlamentului această posibilitate, prin folosirea sintagmei „dacă este cazul”.

Pe de altă parte, din momentul intrării în vigoare a legii de respingere a ordonanței Guvernului, aceasta își încetează aplicarea, urmând să se aplice actul normativ al Parlamentului. Efectele juridice ale legii de respingere a ordonanței se produc numai din momentul intrării ei în vigoare — adică la 3 zile de la data publicării acesteia în Monitorul Oficial sau la o dată ulterioară prevăzută în textul ei. În același sens, prin Decizia nr. 498 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 27 iunie 2006, Curtea a reținut că „Respingerea prin lege a unei ordonanțe reprezintă infirmarea expresă de către Parlament a politicii legislative pe care ordonanța o exprimase, având drept consecință ca un asemenea act să își înceteze aplicabilitatea, să nu se mai aplice în viitor.”

Cu privire la celelalte dispoziții din Constituție invocate de autorul excepției în susținerea acesteia, Curtea observă că nici art. 136 alin. (5) conform căruia „Proprietatea privată este inviolabilă în condițiile legii organice” și nici art. 15 alin. (2) potrivit căruia „Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile” nu sunt încălcate prin adoptarea Legii de respingere a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/2008 privind actualizarea participației la capitalul social deținute de Societatea Comercială „Fondul Proprietatea” — S.A. la Societatea Națională „Nuclearelectrica” — S.A.

De altfel, susținerile autorului excepției de neconstituționalitate reprezintă, în realitate, probleme de interpretare și de aplicare a legii în timp, ce intră în competența de soluționare a instanței de judecată chemate să soluționeze litigiul pe baza regulii *tempus regit actum*.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a prevederilor articolului unic al Legii nr. 148/2009 pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/2008 privind actualizarea participației la capitalul social deținute de Societatea Comercială „Fondul Proprietatea” — S.A. la Societatea Națională „Nuclearelectrica” — S.A. este neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor articolului unic al Legii nr. 148/2009 pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/2008 privind actualizarea participației la capitalul social deținute de Societatea Comercială „Fondul Proprietatea” — S.A. la Societatea Națională „Nuclearelectrica” — S.A., excepție ridicată de Societatea Comercială „Fondul Proprietatea” — S.A. în Dosarul nr. 16.743/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.597

din 9 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) raportat la art. 54 lit. h) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată de Laura Ileana Ciovică în Dosarul nr. 13.792/63/2008 al Tribunalului Argeș — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.420D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.568D/2010, nr. 1.571D/2010, nr. 1.572D/2010, nr. 2.928D/2010, nr. 3.972D/2010 și nr. 3.973D/2010, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, prin raportare la art. 54 lit. h), ridicată de Doina Dorobanțu, de Petrida Dragomir și de Mihaela Valentina Ionicoiu în dosarele nr. 13.984/63/2008, nr. 14.246/63/2008 și nr. 14.248/63/2008 ale Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal, precum și de Eugenia Barbu, Cristina Ciucă și Daniela Zamfirescu în dosarele nr. 14.000/63/2008, nr. 2.450/109/2009 și nr. 13.985/63/2008 ale Tribunalului Argeș — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererilor depuse în dosarele Curții Constituționale nr. 2.928D/2010 și nr. 3.972D/2010 de către autorii excepției, Eugenia Barbu și Cristina Ciucă, prin care aceștia solicită acordarea unui termen de judecată în vederea angajării unui apărător.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererilor de amânare.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992, coroborat cu art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, respinge cererile de acordare a unui termen de judecată.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public susține că nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 1.568D/2010, nr. 1.571D/2010, nr. 1.572D/2010, nr. 2.928D/2010, nr. 3.972D/2010 și nr. 3.973D/2010 la Dosarul nr. 1.420D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 15 martie 2010, 3 mai 2010, 11 iunie 2010 și 25 iunie 2010, pronunțate în dosarele nr. 13.792/63/2008, nr. 14.000/63/2008, nr. 2.450/109/2009 și nr. 13.985/63/2008, **Tribunalul Argeș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) raportate la art. 54 lit. h) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Laura Ileana Ciovică, de Eugenia Barbu, de Cristina Ciucă și de Daniela Zamfirescu în cauze având ca obiect anularea deciziilor emise de Direcția Generală a Finanțelor Publice Dolj, prin care au fost suspendate raporturile de muncă.

Prin încheierile din 18 ianuarie 2010, 15 februarie 2010 și 1 februarie 2010, pronunțate în dosarele nr. 13.984/63/2008, nr. 14.246/63/2008 și nr. 14.248/63/2008, **Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) raportate la art. 54 lit. h) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Doina Dorobanțu, de Petrida Dragomir și de Mihaela Valentina Ionicoiu în cauze având ca obiect anularea deciziilor emise de Direcția Generală a Finanțelor Publice Dolj, prin care au fost suspendate raporturile de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie deosebiri de tratament juridic între diferite categorii de funcționari publici aflați în aceeași situație, a trimiterii în judecată. Astfel, simpla trimitere în judecată constituie motiv al suspendării din funcție, deci produce consecințe juridice înainte de a se pronunța o hotărâre definitivă de condamnare, ceea ce conduce la încălcarea prezumției de nevinovăție și a dreptului la un proces echitabil. Totodată, consideră că dispozițiile de lege criticate contravin dreptului la un nivel de trai decent, cu atât mai mult cu cât au ca unică sursă de venit salariul.

Tribunalul Argeș — Secția civilă și Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece măsura suspendării se aplică tuturor funcționarilor publici aflați în ipoteza legală. Totodată, măsura suspendării de drept a raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici este una temporară și justificată de trimiterea în judecată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m), raportate la art. 54 lit. h) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, care au următorul cuprins:

— Art. 86 alin. (2): „În cazul în care funcționarul public este trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni de natura celor prevăzute la art. 54 lit. h), persoana care are competența legală de numire în funcția publică va dispune suspendarea funcționarului public din funcția publică pe care o deține.”;

— Art. 94 alin. (1) lit. m): „(1) Raportul de serviciu se suspendă de drept atunci când funcționarul public se află în una dintre următoarele situații: [...] m) în cazul în care s-a dispus trimiterea în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni de natura celor prevăzute la art. 54 lit. h);”.

Dispozițiile art. 54 lit. h), la care textul criticat face trimitere, prevăd următoarele: „Poate ocupa o funcție publică persoana care îndeplinește următoarele condiții: [...] h) nu a fost condamnată pentru săvârșirea unei infracțiuni contra umanității, contra statului sau contra autorității, de serviciu sau în legătură cu serviciul, care împiedică înfăptuirea justiției, de fals ori a unor fapte de corupție sau a unei infracțiuni săvârșite cu intenție, care ar face-o incompatibilă cu exercitarea funcției publice, cu excepția situației în care a intervenit reabilitarea.”.

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii, ale art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție și ale art. 41 privind munca și protecția socială a muncii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat în numeroase cazuri asupra prevederilor de lege criticate, constatând că acestea nu contravin dispozițiilor constituționale și convenționale invocate.

Astfel, prin Decizia nr. 481 din 6 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 408 din 30 mai 2008, Curtea a reținut că măsura suspendării din funcție se aplică tuturor funcționarilor publici aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, și anume în cazul în care s-a pus în mișcare acțiunea penală pentru săvârșirea uneia dintre infracțiunile contra umanității, contra statului sau contra autorității, de serviciu sau în legătură cu serviciul, care împiedică înfăptuirea justiției, de fals ori a unor fapte de corupție sau a unei infracțiuni săvârșite cu intenție, care i-ar face incompatibili cu exercitarea

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) raportat la art. 54 lit. h) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată de Laura Ileana Ciovică, de Eugenia Barbu, de Cristina Ciucă și de Daniela Zamfirescu în dosarele nr. 13.792/63/2008, nr. 14.000/63/2008, nr. 2.450/109/2009 și nr. 13.985/63/2008, ale Tribunalului Argeș — Secția civilă și de Doina Dorobanțu, de Petrida Dragomir și de Mihaela Valentina Ionicoiu în dosarele nr. 13.984/63/2008, nr. 14.246/63/2008 și nr. 14.248/63/2008 ale Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

funcției publice. Așa fiind, nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate privind încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

Referitor la invocarea prevederilor art. 23 alin. (11) din Legea fundamentală, Curtea, prin Decizia nr. 48 din 4 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 192 din 26 martie 2003, a reținut că sancțiunea administrativă a suspendării funcționarului public din funcția publică pe care acesta o deține, în cazul în care s-a dispus trimiterea sa în judecată, are ca finalitate protejarea autorității sau a instituției publice față de pericolul continuării activității ilicite și al extinderii consecințelor periculoase ale faptei penale săvârșite de către funcționarul public. Or, ținând cont de natura administrativă a acestei măsuri, nu se pune problema nerespectării prezumției de nevinovăție, care va trebui însă respectată pe tot parcursul desfășurării întregului proces penal pornit împotriva respectivului funcționar public, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

Cu privire la critica referitoare la prevederile art. 41 din Constituție privind dreptul la muncă, prin Decizia nr. 921 din 16 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 718 din 22 octombrie 2008, Curtea a reținut că aceasta este neîntemeiată, deoarece nu se poate susține că suspendarea din funcție sau suspendarea de drept a raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici în cazul trimiterii în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni de natura celor prevăzute la art. 54 lit. h) din Legea nr. 188/1999 ar contraveni principiului alegerii libere a profesiei, a meseriei, a ocupației sau a locului de muncă, deoarece, pe de-o parte măsura suspendării este temporară, iar pe de altă parte este justificată de trimiterea în judecată a funcționarului public pentru infracțiuni de o gravitate deosebită.

Totodată, prin Decizia nr. 539 din 27 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 361 din 2 iunie 2010, Curtea constată că textele de lege criticate nu aduc atingere nici dispozițiilor art. 47 din Constituție, observând în acest sens că, potrivit art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999, dacă instanța judecătorească dispune achitarea sau încetarea procesului penal, suspendarea din funcția publică încetează, iar funcționarul public respectiv își va relua activitatea în funcția publică deținută anterior și îi vor fi achitate drepturile salariale aferente perioadei de suspendare.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluțiile și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.623

din 16 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 395, 397, 399, 402 și 403 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 395, 397, 399, 402 și 403 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mihai Dulău în Dosarul nr. 1.062/294/2009 al Judecătoria Săliște.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât autorul acesteia nu arată în ce constă contrarietatea dintre dispozițiile de lege criticate și prevederile din Constituție invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.062/294/2009, **Judecătoria Săliște a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 395, 397, 399, 402 și 403 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Mihai Dulău cu ocazia soluționării unei cereri de revizuire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 395, 397, 399, 402 și 403 din Codul de procedură penală încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, întrucât, pe de o parte, cererea de revizuire se adresează parchetului, și nu instanței de judecată, iar pe de altă parte, admiterea în principiu a cererii de revizuire este condiționată de întrunirea anumitor cerințe legale, inclusiv dovedirea unor cazuri de revizuire prin hotărâre judecătorească sau prin ordonanța procurorului, în condițiile în care este de notorietate că soluționarea cauzelor privind anchetarea unor polițiști pentru fapte comise în timpul serviciului treneză foarte mult.

Judecătoria Săliște apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Invocă, în acest sens, deciziile Curții Constituționale nr. 155/2007, nr. 561/2007 și nr. 570/2007.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 395, 397, 399, 402 și 403 din Codul de procedură penală, cu modificările și completările aduse art. 397, 402 și 403 prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 395: „Situțiile care constituie cazurile de revizuire prevăzute în art. 394 lit. b), c) și d) se dovedesc prin hotărâre judecătorească sau prin ordonanța procurorului, dacă prin acestea s-a dispus asupra fondului cauzei.

Când organele arătate în alin. 1 nu pot sau nu au putut examina fondul cauzei, situațiile menționate se constată în procedura de revizuire.”;

— Art. 397: „Cererea de revizuire se adresează procurorului de la parchetul de pe lângă instanța care a judecat cauza în primă instanță.

Cererea se face în scris, cu arătarea cazului de revizuire pe care se întemeiază și a mijloacelor de probă în dovedirea acestuia.

Dacă cererea nu îndeplinește condițiile arătate în alin. 2, procurorul cheamă persoana care a făcut cererea în vederea completării sau precizării acesteia.

Cererea de revizuire adresată direct instanței se trimite pe cale administrativă procurorului competent.”;

— Art. 399: „După introducerea cererii de revizuire procurorul ascultă, dacă este cazul, potrivit art. 397 alin. 3, persoana care solicită revizuirea. În cazul când este necesară efectuarea de cercetări pentru a verifica temeinicia cererii de revizuire, procurorul dispune aceasta prin ordonanță.

Totodată, procurorul cere, dacă este necesar, dosarul cauzei.

Pentru efectuarea actelor de cercetare procurorul poate delega organul de cercetare penală. Dispozițiile art. 217 alin. ultim sunt aplicabile.

Termenul de efectuare a actelor de cercetare este de 2 luni și curge de la data introducerii cererii de revizuire.

După efectuarea cercetărilor, procurorul înaintează întregul material împreună cu concluziile sale instanței competente.”;

— Art. 402: „La primirea lucrărilor trimise de procuror, președintele instanței fixează termen pentru examinarea admisibilității în principiu a cererii de revizuire, dispunând atașarea dosarului cauzei.”;

— Art. 403: „Admisibilitatea în principiu se examinează de către instanță, în camera de consiliu, fără citarea părților și fără

participarea procurorului. Instanța examinează dacă cererea de revizuire este făcută în condițiile prevăzute de lege și dacă din probele strânse în cursul cercetării efectuate de procuror rezultă date suficiente pentru admiterea în principiu.

Instanța, în baza celor constatate, dispune prin încheiere admiterea în principiu a cererii de revizuire sau, prin sentință, respingerea acesteia.

Cererile ulterioare de revizuire sunt inadmisibile dacă există identitate de persoană, de temeii legal, de motive și apărări.

Când cererea de revizuire a fost făcută pentru un condamnat decedat sau când condamnatul care a făcut cererea ori în favoarea căruia s-a făcut revizuirea a decedat după introducerea cererii, prin derogare de la dispozițiile art. 10 alin. 1 lit. g) procedura de revizuire își va urma cursul, iar în cazul admiterii în principiu, după rejudecarea cauzei, instanța va hotărî potrivit dispozițiilor din art. 13 alin. 2 și 3 care se aplică în mod corespunzător.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 21 privind accesul liber la justiție, precum și a prevederilor art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 395, 397, 399 și 402 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și cu motivări similare.

Astfel, prin Decizia nr. 226 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 149 din 10 martie 2009, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 395 alin. 1 din Codul de procedură penală, reținând că textul de lege criticat, conform căruia situațiile care constituie cazurile de revizuire prevăzute în art. 394 lit. b), c) și d) din Codul de procedură penală se dovedesc prin hotărâre judecătorească sau prin ordonanța procurorului prin care s-a dispus asupra fondului cauzei, nu conține dispoziții care prin natura lor afectează dreptul la un proces echitabil, întrucât părțile se pot prevala de toate garanțiile care condiționează caracterul echitabil al procesului. Conform art. 405 din Codul de procedură penală, „Rejudecarea cauzei după admiterea în principiu a cererii de revizuire se face potrivit regulilor de procedură privind judecarea în primă instanță”.

Eventualele abuzuri ale organelor de urmărire penală sau ale procurorilor, la care se face referire în motivarea excepției și care constituie, în realitate, cauza nemulțumirii autorului excepției, nu pot constitui motive de neconstituționalitate a

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 395, 397, 399, 402 și 403 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mihai Dulău în Dosarul nr. 1.062/294/2009 al Judecătorei Săliște.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

textului de lege criticat și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional.

În ceea ce privește dispozițiile art. 397, 399 și 402 din Codul de procedură penală, prin Decizia nr. 570 din 15 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 449 din 16 iunie 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, statuând că aceste prevederi de lege, care instituie reguli privind modul de soluționare a cererii de revizuire, nu sunt de natură să îngreudească dreptul părților de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime și de a beneficia de un proces echitabil. Legislația procesual penală prevede suficiente garanții pentru asigurarea accesului liber la justiție. Astfel, după efectuarea cercetărilor pentru verificarea temeiniciei cererii de revizuire, procurorul înaintează întregul material, împreună cu concluziile sale, instanței competente. Aceasta examinează dacă cererea de revizuire este făcută în condițiile prevăzute de lege și dacă din probele strânse în cursul cercetării efectuate de procuror rezultă date suficiente pentru admiterea în principiu. Din dispozițiile art. 397—406 din Codul de procedură penală rezultă faptul că este obligatorie sesizarea instanței de judecată, care, după verificarea probelor existente, se va pronunța cu privire la temeinicia cererii de revizuire.

Justificarea prezenței organelor de urmărire penală în procedura revizuirii se explică prin specificul acestei căi de atac, al cărei scop îl constituie repararea erorilor judiciare de fapt cuprinse în hotărârile judecătorești definitive. Calea de atac a revizuirii presupune reluarea procesului penal din faza de urmărire penală, restabilirea adevărului putând duce la o altă soluționare a cauzei decât cea dispusă anterior, fiind necesar ca și în această situație fazele procesului penal să fie respectate.

Pe cale de consecință, prin Decizia nr. 570 din 15 mai 2008, Curtea a reținut că prevederile art. 397, 399 și 402 din Codul de procedură penală nu aduc atingere principiului liberului acces la justiție, întreaga activitate desfășurată de procuror și de organele de urmărire penală, precum și întregul probatoriu administrat fiind supuse controlului instanței judecătorești.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, inclusiv în ceea ce privește dispozițiile art. 403 din Codul de procedură penală, față de care nu au fost formulate critici distincte.

Pentru aceleași motive arătate mai sus, textele de lege atacate nu aduc atingere nici dispozițiilor art. 16 din Constituție.

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.631

din 16 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Florin Țapu în Dosarul nr. 1.663/198/2008 al Tribunalului Vâlcea — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât autorul acesteia este nemulțumit, în realitate, de modul de interpretare și aplicare a legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 1 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.663/198/2008, **Tribunalul Vâlcea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Florin Țapu cu ocazia soluționării recursului formulat într-o cauză penală având ca obiect plângere împotriva unui act al procurorului de netrimite în judecată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală aduc atingere egalității în fața legii și a autorităților publice, îndeplinirii justiției în mod unic, imparțial și egal pentru toți, independenței judecătorilor, precum și dreptului la un proces echitabil, întrucât este evident că oricâte probe noi s-ar administra de către aceleași organe de urmărire penală, fiind supuse cenzurii aceluiași procuror, nu pot primi o altă interpretare, de natură să conducă către o soluție diferită.

Tribunalul Vâlcea — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile de lege criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției. Face trimitere, în acest sens, la deciziile Curții Constituționale nr. 508 din 18 noiembrie 2004, nr. 228 din 7 martie 2006 și nr. 859 din 28 noiembrie 2006.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Florin Țapu în Dosarul nr. 1.663/198/2008 al Tribunalului Vâlcea — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins: *„Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții: [...] b) admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând totodată faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă;”*.

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și ale art. 124 alin. (2) și (3) referitoare la îndeplinirea justiției, precum și ale art. 11 privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 6 paragraful 1 și paragraful 3 lit. d) referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției critică, în realitate, modul de aplicare a dispozițiilor de lege atacate. Eventualele abuzuri ale organelor de urmărire penală, la care face referire în motivarea excepției și care constituie cauza nemulțumirii autorului excepției, nu pot constitui însă motive de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă și va fi respinsă ca atare.

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.636

din 16 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 4 și art. 337 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 332 alin. 4 și art. 337 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins:

— Art. 332 alin. 4: „*Împotriva hotărârii de desesizare se poate face recurs de către procuror și de orice persoană ale cărei interese au fost vătămate prin hotărâre, în 3 zile de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă.*”;

— Art. 337: „*În cursul judecății, când se descoperă date cu privire la participarea și a unei alte persoane la săvârșirea faptei prevăzute de legea penală pusă în sarcina inculpatului sau date cu privire la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală de către o altă persoană, dar în legătură cu fapta inculpatului, procurorul poate cere extinderea procesului penal cu privire la acea persoană.*”

Dispozițiile art. 336 se aplică în mod corespunzător.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (1) privind universalitatea drepturilor și îndatoririlor, ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 332 alin. 4 și art. 337 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală invocate și în prezenta cauză și față de critici similare.

Astfel, prin Decizia nr. 736 din 24 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 538 din 16 iulie 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală, reținând că, potrivit art. 126 și 129 din Constituție, legiuitorul este unica autoritate competentă să reglementeze căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești în cadrul procedurii de judecată, precum și modul de exercitare a acestora. În virtutea acestei competențe, legiuitorul stabilește hotărârile judecătorești împotriva cărora pot fi exercitate căile de atac. Acest mod de reglementare a exercitării căilor de atac împotriva încheierilor se justifică prin necesitatea de a asigura soluționarea procesului penal într-un termen rezonabil, exigență recunoscută cu valoare de principiu atât în sistemul nostru constituțional, cât și în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră la art. 6 paragraful 1 dreptul oricărei persoane „la judecarea în mod

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 4 și art. 337 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mihail Stroiescu în Dosarul nr. 1.017/292/2009 al Judecătoriei Roșiori de Vede.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.017/292/2009, **Judecătoria Roșiori de Vede a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 4 și art. 337 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Mihail Stroiescu cu ocazia soluționării dosarului mai sus menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 332 alin. 4 și art. 337 din Codul de procedură penală aduc atingere principiilor constituționale privind universalitatea drepturilor și îndatoririlor, egalitatea în fața legii și a autorităților publice și dreptul la un proces echitabil, întrucât, pe de o parte, în timp ce procurorul are o cale de atac separată împotriva hotărârii de desesizare a instanței, inculpatul nu are drept la recurs împotriva încheierii de respingere a cererii de restituire a cauzei la procuror, iar, pe de altă parte, extinderea procesului penal cu privire la alte persoane este lăsată la latitudinea procurorului.

Judecătoria Roșiori de Vede apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 285 din 11 martie 2008 și nr. 501 din 7 aprilie 2009.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale”.

În ceea ce privește dispozițiile art. 337 din Codul de procedură penală, prin Decizia nr. 95 din 4 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din 5 martie 2010, Curtea a apreciat ca neîntemeiată critica de neconstituționalitate adusă acestor prevederi de lege, statuând că procedura extinderii procesului penal cu privire la alte persoane este în concordanță cu dispozițiile art. 131 alin. (1) din Constituție referitoare la rolul Ministerului Public, potrivit căroră, *„În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor”*. Corespunzător acestor atribuții constituționale, Ministerul Public este singurul îndreptățit să ceară extinderea procesului penal, așa cum este singurul care întocmește actul de acuzare. Această simetrie juridică respectă accesul liber la justiție și nu contravine prevederilor

constituționale ale art. 16 alin. (1), deoarece se aplică fără nicio discriminare tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei.

Mai mult, în situația în care procurorul nu formulează o cerere de extindere a procesului penal, partea interesată poate sesiza organele de urmărire penală, în temeiul art. 221 (*„Modurile de sesizare”*), respectiv art. 279 (*„Organele cărora li se adresează plângerea”*) din Codul de procedură penală. Se asigură astfel accesul liber la justiție și, în mod corespunzător, toate garanțiile ce caracterizează un proces echitabil, inclusiv sub aspectul asigurării dreptului la apărare și al îndeplinirii exigențelor privind înfăptuirea justiției.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 4 și art. 337 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mihail Stroeșcu în Dosarul nr. 1.017/292/2009 al Judecătoriei Roșiori de Vede.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.639

din 16 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 și 278¹ din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

pregătirii apărării și conexării unui al treilea dosar aflat pe rolul Curții și având același obiect cu cele două dosare mai sus menționate.

Reprezentantul Ministerului Public se opune amânării judecării cauzei.

Curtea, deliberând, respinge cererea de acordare a unui nou termen.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 889D/2010 și nr. 1.208D/2010 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.208D/2010 la Dosarul nr. 889D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât autorul acesteia este nemulțumit, în realitate, de modul de interpretare și aplicare a legii.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 și 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioana Petrache în Dosarul nr. 5.130/312/2009 al Tribunalului Ialomița — Secția penală și în Dosarul nr. 6.810/118/2009 al Judecătoriei Mangalia.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă că autorul excepției a transmis Curții o cerere de amânare a soluționării cauzei în vederea

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.130/312/2009, **Tribunalul Ialomița — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 și 278¹ din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Ioana Petrache cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe penale având ca obiect plângerea împotriva unor acte ale procurorului de netrimite în judecată.

Prin Încheierea din 10 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.810/118/2009, **Judecătoria Mangalia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 și 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Ioana Petrache cu ocazia soluționării plângerii împotriva unei rezoluții a procurorului de neîncepere a urmăririi penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele de lege criticate încalcă accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, în condițiile în care procedura din fața procurorului a fost inechitabilă, pentru că nu a permis accesul permanent și complet la dosarul cauzei. Totodată invocă și necomunicarea rezoluției procurorului.

Tribunalul Ialomița — Secția penală și Judecătoria Mangalia apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 și 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioana Petrache în Dosarul nr. 5.130/312/2009 al Tribunalului Ialomița — Secția penală și în Dosarul nr. 6.810/118/2009 al Judecătoriei Mangalia.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

